

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Europejski Atlas Sądowy W Sprawach Cywilnych](#) [Rozporządzenie Bruksela II Ter – Sprawy Małżeńskie I Sprawy Dotyczące Odpowiedzialności Rodziciel...](#) > [Germany](#)

Rozporządzenie Bruksela II ter – Sprawy małżeńskie i sprawy dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej (wersja przekształcona)

Niemcy

Niemcy

WYSZUKIWANIE WŁAŚCIWYCH SĄDÓW I URZĘDÓW

Za pomocą tej wyszukiwarki można wyszukiwać sądy i urzędy posiadające kompetencje w odniesieniu do konkretnych europejskich instrumentów prawnych. Należy pamiętać o tym, że choć dokładamy wszelkich starań, aby wyniki były jak najdokładniejsze, mogą istnieć wyjątki, w przypadku których kompetencje nie zostały określone.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 1) – organy publiczne lub inne organy uprawnione do sporządzenia dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 2 lit. b), oraz organy publiczne uprawnione do rejestracji porozumienia, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 3

Nie dotyczy.

Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień dotyczących separacji lub rozvodu w rozumieniu art. 65 ust. 1, które miałyby wiążącą moc prawną w Niemczech, ani dokumentów urzędowych ani porozumień w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu art. 65 ust. 2, które podlegałyby wykonaniu w Niemczech. Stąd nie ma żadnych niemieckich dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie rozporządzenia. Nie ma w związku z tym potrzeby wyznaczania organów odpowiedzialnych za sporządzanie dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 2 lit b) i za rejestrowanie porozumień w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 3.

Art. 103 ust. 1 lit. a) (część 2) – organy administracyjne przyznające pomoc prawną, o której mowa w art. 74 ust. 2

Brak.

Niemiecki system prawny nie przewiduje obecnie żadnych nieodpłatnych postępowań przed organem administracyjnym w rozumieniu art. 74 ust. 2.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 1) – sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń, o których mowa w art. 36 ust. 1, oraz sądy i organy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących dokumentów urzędowych lub porozumień, o których mowa w art. 66

Sąd właściwy do wydania zaświadczenia dotyczącego orzeczenia (art. 36 ust. 1):

sąd, który wydał orzeczenie.

Sądy i organy odpowiedzialne za wydanie zaświadczenia dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia (art. 66):

brak.

Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie art. 65 rozporządzenia. W związku z tym nie ma potrzeby wystawiania zaświadczeń na podstawie art. 66 ani ustalania organu właściwego do ich wydawania.

Art. 103 ust. 1 lit. b) (część 2) – sądy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń, o którym mowa w art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1 oraz sądy właściwe do wydawania zaświadczeń dotyczących braku lub ograniczenia wykonalności orzeczenia, w odniesieniu do którego wydano zaświadczenie, o których mowa w art. 49; jak również sądy i organy właściwe do dokonywania sprostowania zaświadczeń wydanych na podstawie art. 66 ust. 1, o których mowa w art. 67 ust. 1

Sąd właściwy w zakresie sprostowania (art. 37 ust. 1 i art. 48 ust. 1) zaświadczenia (art. 36 i art. 48) dotyczącego orzeczenia: sąd, który wydał zaświadczenie.

Sąd właściwy w zakresie wystawienia zaświadczenia dotyczącego braku lub ograniczenia wykonalności poświadczanego orzeczenia (art. 49): sąd, który orzekł o braku lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia.

Sądy i organy właściwe w zakresie sprostowania (art. 67 ust. 1) zaświadczenia (art. 66) dotyczącego dokumentu urzędowego lub porozumienia: brak. Prawo niemieckie nie przewiduje obecnie żadnych dokumentów urzędowych ani porozumień, które mogłyby być uznane lub wykonane w innym państwie członkowskim na podstawie art. 65 rozporządzenia. W związku z tym nie ma potrzeby wystawiania zaświadczeń na podstawie art. 66 ani ich sprostowywania zgodnie z art. 67, ani też ustalania organu właściwego do ich wydawania i sprostowywania.

Art. 103 ust. 1 lit. c) – sądy właściwe do uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3) i odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 2), jak również sądy i organy właściwe do odmowy wykonania, do rozpoznania odwołania lub środka zaskarżenia oraz dalszego odwołania lub dalszego środka zaskarżenia, o których mowa w art. 58 ust. 1, art. 61 ust. 2 i art. 62

Sądem właściwym w zakresie

- uznania orzeczenia (art. 30 ust. 3),
- odmowy uznania orzeczenia (art. 40 ust. 1),
- odmowy wykonania (art. 58 ust. 1) na podstawie przesłanek przewidzianych w art. 39 w związku z art. 41, 50, art. 56 ust. 6 i art. 68 ust. 2 i 3

jest

1. w pierwszej kolejności – sąd rodzinny, w którego okręgu w chwili wszczęcia postępowania znajdowało się miejsce zwykłego pobytu osoby, przeciw której wniesiono wniosek, albo dziecka, do którego orzeczenie się odnosi;
2. jeżeli nie da się ustalić właściwości w oparciu o powyższe – sąd rodzinny, w którego okręgu w chwili wszczęcia postępowania występuje interes w ustaleniu danej kwestii lub ujawnia się potrzeba opieki;
3. jeżeli nadal nie da się ustalić właściwości w oparciu o powyższe – sąd powołany do orzekania w okręgu Wyższego Sądu Krajowego dla Kraju Związkowego Berlin (Kammergericht), a mianowicie Sąd Rodzinny dla okręgu Pankow (Familiengericht Pankow).

Właściwość ustalana według a) i b) dla całego okręgu wyższego sądu krajowego należy w każdym przypadku do sądu rodzinnego, w którego okręgu dany wyższy sąd krajowy ma siedzibę. Właściwość tego sądu rodzinnego rozciąga się zatem na cały okręg Wyższego Sądu Krajowego. Ponadto rządy krajów związkowych są upoważnione

do przyznania właściwości innemu sądowi rodzinnemu w okręgu danego wyższego sądu krajowego lub, jeśli w danym kraju związkowym jest kilka wyższych sądów krajowych, jednemu sądowi rodzinnemu dla okręgów wszystkich lub kilku wyższych sądów krajowych. Czas pokaże, w jakim stopniu rządy krajów związkowych skorzystają z tego upoważnienia.

Przy ustalaniu sądu właściwego w zakresie odmowy wykonania (art. 58 ust. 1) na podstawie przesłanek dopuszczonych w art. 57 i przewidzianych w prawie niemieckim

należy wyróżnić:

- natychmiastowe zażalenie (*sofortige Beschwerde*) na postanowienie w postępowaniu egzekucyjnym, które można – zgodnie z § 87 ust. 4 ustawy o postępowaniu w sprawach rodzinnych i postępowaniu nieprocesowym (FamFG) – wnieść do sądu rodzinnego, który wydał to postanowienie, lub do właściwego sądu apelacyjnego (wyższego sądu krajowego, w którego okręgu znajduje się siedziba sądu rodzinnego, który wydał zaskarżone postanowienie);
- orzeczenie w przedmiocie sprzeciwu (*Erinnerung*) od sposobu przeprowadzania przymusowej egzekucji przez urzędnika sądowego na podstawie § 766 ZPO (kodeksu postępowania cywilnego), które wydaje sąd rodzinny właściwy w zakresie przymusowego wykonania tego nakazu. Zob. informacje dotyczące art. 103 ust. 1 lit. d);
- powództwo przeciwegzekucyjne (*Vollstreckungsabwehrklage*) na podstawie § 767 ZPO (kodeksu postępowania cywilnego) w sprawie zwrotu kosztów postępowania (rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów), które składa się wyłącznie do sądu, który w pierwszej instancji rozpoznał wniosek o odmowę wykonania, lub do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania takiego wniosku (zob. powyżej).

Środek zaskarżenia (*Rechtsbehelf*) (art. 61 ust. 2), który można złożyć w sądzie rodzinnym, którego orzeczenie jest zaskarżane, lub w wyższym sądzie krajowym mającym jurysdykcję nad tym sądem rodzinnym. W przypadku dalszego środka zaskarżenia (*weiteren Rechtsbehelf*) (art. 62) właściwy jest Federalny Trybunał Sprawiedliwości.

Art. 103 ust. 1 lit. d) – organy właściwe w zakresie wykonania, o których mowa w art. 52

Należy rozróżnić dwie sytuacje:

W przypadku wykonania postanowienia zgodnie z rozdziałem IV rozporządzenia (UE) 2019/1111 dotyczącego wydania lub powrotu osób lub regulującego prawo do kontaktów zastosowanie mają te same reguły ustalania właściwości co dla art. 103 ust. 1 lit. c), tj. dla uznawania orzeczenia i odmowy wykonania na podstawie przesłanek określonych w prawie UE.

W przypadku wykonania postanowienia zgodnie z rozdziałem IV rozporządzenia Bruksela II ter, niedotyczącego wydania ani powrotu osób ani nie regulującego prawa do kontaktów (chodzi głównie o postanowienia o kosztach) właściwość ustala się na podstawie przepisów ogólnych regulujących wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych. Zob. również informacje na stronie

https://e-justice.europa.eu/52/PL/how_to_enforce_a_court_decision?GERMANY&member=1.

Art. 103 ust. 1 lit. e) – procedury odwoławcze od orzeczenia rozstrzygającego wniosek o odmowę wykonania orzeczenia, o których mowa w art. 61 i 62

Środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 61 jest natychmiastowe zażalenie (*sofortige Beschwerde*). Dalszym środkiem zaskarżenia w rozumieniu art. 62 jest zażalenie (*Rechtsbeschwerde*).

Art. 103 ust. 1 lit. f) – nazwy i adresy organów centralnych wyznaczonych do pomocy w stosowaniu rozporządzenia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz sposoby kontaktowania się z nimi. W przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden organ centralny, należy wskazać właściwość miejscową i rzeczową każdego organu centralnego, w sposób zgodny z art. 76

Organem centralnym na potrzeby art. 76 jest Federalny Urząd Sprawiedliwości (Bundesamt für Justiz, BfJ).

Adres:

Bundesamt für Justiz

Referat II 3

53094 Bonn

Z urzędem można się skontaktować telefonicznie, faksem lub pocztą elektroniczną:

Telefon: +49 228 99 410-5212

Faks: +49 228 410-5401

E-mail: int.sorgerecht@bfj.bund.de.

Art. 103 ust. 1 lit. g) – w stosownych przypadkach kategorii bliskich krewnych, oprócz rodziców, u których dziecko może zostać umieszczone na terytorium danego państwa członkowskiego bez uprzedniej zgody tego państwa członkowskiego, o których mowa w art. 82

Brak.

Niemcy nie skorzystały z przewidzianej w art. 82 możliwości wykluczenia pewnych kategorii bliskich krewnych z wymogu zgody na transgraniczne umieszczenie dziecka w Niemczech.

Art. 103 ust. 1 lit. h) – języki instytucji Unii Europejskiej inne niż język danego państwa członkowskiego dopuszczone w kontaktach z organami centralnymi, o których mowa w art. 91 ust. 3

Oprócz języka niemieckiego, z organem centralnym można komunikować się również w języku angielskim.

Art. 103 ust. 1 lit. i) – języki dopuszczone w przypadku tłumaczeń wniosków i dodatkowych dokumentów przedłożonych na podstawie art. 80, 81 i 82 oraz treści pól tekstu dowolnego zaświadczeń, o której mowa w art. 91 ust. 2

Język niemiecki.

■ Ostatnia aktualizacja: 02/08/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.